

- 3) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż upoważnia on osoby trzecie, mające w tym interes prawny, do powołania się na nieważność porozumienia lub uzgodnionej praktyki, zabronionej przez ów przepis wspólnotowy, oraz do żądania naprawienia poniesionej szkody, gdy istnieje związek przyczynowy pomiędzy porozumieniem lub uzgodnioną praktyką a szkodą;
- 4) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż termin do wniesienia powództwa odszkodowawczego na jego podstawie rozpoczyna swój bieg od dnia, w którym powstały porozumienie lub uzgodniona praktyka, czy też od dnia, w którym porozumienie lub uzgodniona praktyka wygasły;
- 5) czy art. 81 Traktatu należy interpretować w ten sposób, iż sędzia krajowy, stwierdziwszy, że szkoda ustalona na podstawie prawa krajowego jest niższa niż korzyść uzyskana przez spółkę, będącą stroną porozumienia lub uzgodnionej praktyki, która wyrządziła szkodę, powinien również z urzędu ustalić wysokość odszkodowania „sankcjonującego” na rzecz poszkodowanej osoby trzeciej, koniecznego dla określenia należnego odszkodowania na kwotę przewyższającą korzyść uzyskaną przez wyrządzającego szkodę, w celu odstraszenia od zawierania porozumień lub stosowania uzgodnionych praktyk, zabronionych przez przepis art. 81 Traktatu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Szombathelyi Városi Bíróság (Węgry) z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie Ynos Kft. przeciwko János Varga

(Sprawa C-302/04)

(2004/C 251/09)

Dnia 19 lipca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Szombathelyi Városi Bíróság z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawie Ynos Kft. przeciwko János Varga. Szombathelyi Városi Bíróság zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (zwanej dalej „dyrektywą”), zgodnie z którym Państwa Członkowskie zobowiązane są wprowadzić regulację, w myśl której nieuczciwe warunki w umowach zawartych pomiędzy przedsiębiorcą i konsumentem nie wiążą konsumenta, należy interpretować w ten sposób, że ten przepis może stanowić postawę dla krajowej regulacji, jak na przykład art. 209 ust. 1 Polgári Törvénykönyv (węgierski kodeks cywilny, zwany dalej „Ptk”), która

jest stosowana w przypadku, gdy zostanie stwierdzony nieuczciwy charakter ogólnego postanowienia umowy i, zgodnie z jej treścią, nieuczciwe postanowienie umowne traci moc obowiązującą względem konsumenta nie z mocy prawa, lecz tylko wskutek wyraźnego oświadczenia konsumenta, to znaczy w przypadku skutecznego zaskarżenia?

2. Czy z wymienionego postanowienia dyrektywy, w myśl którego umowa będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli może być utrzymana w mocy bez dotkniętych nieważnością nieuczciwych warunków, należy wywodzić, że ważność całej umowy nie zostanie wzruszona, o ile możliwe jest wyłączenie z niej nieuczciwych warunków, gdy w myśl postanowień właściwego prawa krajowego nieuczciwe warunki ustanowione przez przedsiębiorcę nie wiążą konsumenta, ale przedsiębiorca nie zawarłby umowy z konsumentem bez postanowień, które wprowadził do umowy?
3. Czy z punktu widzenia stosowania prawa wspólnotowego jest istotne, że postępowanie stanowiące podstawę niniejszych pytań prejudycjalnych zostało wszczęte przed akcesją Republiki Węgierskiej do Unii Europejskiej, jednakże po dostosowaniu prawa krajowego do regulacji dyrektywy?

(¹) Dz.U. L 95, str. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Commissione Tributaria Provinciale di Pordenone – Sezione 02 (Włochy), wydanego dnia 14 lipca 2004 r., w sprawie Banca Popolare FriulAdria SpA przeciwko Agenzia Entrate Ufficio Pordenone

(Sprawa C-336/04)

(2004/C 251/10)

Dnia 2 sierpnia 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Commissione Tributaria Provinciale di Pordenone wydanego 14 lipca 2004 r. w sprawie Banca Popolare FriulAdria SpA przeciwko Agenzia Entrate Ufficio Pordenone.

Commissione Tributaria Provinciale di Pordenone zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy decyzja Komisji nr 2002/581/WE⁽¹⁾ z dnia 11 grudnia 2001 r. (Dz.U. 184 z dnia 13 lipca 2002 r., str. 27) jest nieważna i niezgodna z prawem wspólnotowym w stopniu, w jakim przepisy ustawy nr 461/98 oraz związanej z nią dekretu z mocą ustawy nr 153/99 dotyczące banków są, wbrew opinii Komisji, zgodne ze wspólnym rynkiem, lub też objęte są wyjątkami wskazanymi w art. 87 ust. 3 lit. b) i c) Traktatu WE?

- 2) Czy nieważny i niezgodny z prawem wspólnotowym jest w szczególności art. 4 przedmiotowej decyzji, w stopniu, w jakim Komisja:
- naruszyła obowiązek przedstawienia odpowiedniego uzasadnienia zgodnie z art. 253 Traktatu WE, i/lub
 - naruszyła zasadę ochrony zaufania, i/lub
 - naruszyła zasadę proporcjonalności?
- 3) Niezależnie od powyższych kwestii, czy prawidłowa wykładnia art. 87 i następných Traktatu WE, art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽²⁾ oraz ogólnych zasad prawa wspólnotowego, zwłaszcza tych przywołanych w uzasadnieniu, wyłącza stosowanie art. 1 dekretu z mocą ustawy nr 282 z dnia 24 grudnia 2002 r. (przekształconego w ustawę nr 27 z dnia 21 lutego 2003 r.)?

⁽¹⁾ Decyzja dotycząca systemu pomocy państwa, której Włochy udzieliły bankom.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83 z 27 marca 1999, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Consiglio di Stato (Sezonie Sesta), na podstawie postanowienia wydanego w dniu 24 lutego 2004 r., w sprawie Nuova società di telecomunicazioni S.p.a. przeciwko Ministero delle comunicazioni

(Sprawa C-339/04)

(2004/C 251/11)

Dnia 9 sierpnia 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Consiglio di Stato działającej jako organ sędziowski, wydanego dnia 24 lutego 2004 r. w sprawie Nuova società di telecomunicazioni S.p.a. przeciwko Ministero delle comunicazioni (Ministerstwo Łączności).

Consiglio di Stato zwróciła się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- „Czy zgodny z zasadami, które legły u podstaw dyrektywy nr 97/13/WE⁽¹⁾ jest przepis krajowy, który - nałożywszy na spółki uprawnione do świadczenia usług użyteczności publicznej, które w przeszłości utworzyły, dla własnych potrzeb i pod rządami regulacji przewidującej opłaty koncesyjne, sieci telekomunikacyjne, obowiązek utworzenia odrębnej spółki dla potrzeb prowadzenia działalności w sektorze telekomunikacyjnym - przewiduje, że ta odrębna spółka, pomimo posiadanego przez nią stosownego zezwolenia na świadczenie usług o charakterze powszechnym, obowiązana jest, choćby tymczasowo, uiścić dodatkową opłatę z tytułu udostępnienia sieci telekomunikacyjnej na rzecz spółki dominującej;
- Czy przepis krajowy, który nakłada (należy podkreślić, tymczasowo) obowiązek uiszczenia drugiej, dodatkowej

opłaty z tytułu działalności wykonywanej na rzecz spółki dominującej w wysokości opłaty w przeszłości uiszczonej przez spółkę dominującą pod rządami poprzedniej, opartej na wyłączności, regulacji prawnej, która odróżniała zezwolenia na systemy przeznaczone do użytku publicznego od zezwoleń w zakresie systemów przeznaczonych do użytku prywatnego, jest spójny z uregulowaniami wspólnotowymi i ich wykładnią przyjętą przez Sekcję Piątą Trybunału Sprawiedliwości w wyroku z dnia 18 września 2003 r.?”

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji w dziedzinie usług telekomunikacyjnych Dz.U. L 117 z 7.5.1997, str. 15-27.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Lombardia, Sezione Terza na podstawie postanowienia, wydanego w dniu 27 maja 2004 r., w sprawach: Carbotermo s.p.a. przeciwko Comune di Busto Arsizio i AGESP s.p.a., nr R.G. 265/2004, oraz Consorzio Alisei przeciwko Comune di Busto Arsizio i AGESP s.p.a. z interwencją uboczną A.G.E.S.I., nr R.G. 887/2004

(Sprawa C-340/04)

(2004/C 251/12)

Dnia 9 sierpnia 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale Amministrativo Regionale della Lombardia, Sezione Terza (Okręgowy Sąd Administracyjny dla Lombardii, Sekcja Trzecia), wydanego dnia 27 maja 2004 r. w sprawach: Carbotermo s.p.a. przeciwko Comune di Busto Arsizio i AGESP s.p.a., nr R.G. 265/2004, oraz Consorzio Alisei przeciwko Comune di Busto Arsizio i AGESP s.p.a. z interwencją uboczną A.G.E.S.I., nr R.G. 887/2004.

Tribunale Amministrativo Regionale della Lombardia, Sezione Terza zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- Czy zgodne z dyrektywą nr 93/36/EWG⁽¹⁾ jest bezpośrednie udzielenie zamówienia na dostawę paliw i ciepła dla urządzeń grzewczych w budynkach będących własnością lub znajdujących się w zarządzie gminy, oraz na związaną z tym obsługę, kontrolę i konserwację (z przewagą wartości dostawy), spółce akcyjnej, której cały kapitał zakładowy znajduje się w danej chwili w posiadaniu innej spółki akcyjnej, której z kolei większościami wspólnikiem (99,98 %) jest gmina udzielająca zamówienia, czy też spółce (AGESP), której bezpośrednim wspólnikiem nie jest podmiot publiczny, lecz inna spółka (AGESP Holding), której kapitał w 99,98 % jest obecnie w posiadaniu administracji publicznej?